

ספר מי השילוח - חלק ראשון - פרשת וישב

Mei Hashiloach Vol I. Genesis - *B'reishith* - *Vayeshev*

Jacob dwelt in the country of his father's sojourn, in the Land of Canaan.

This is what's meant by the verse (Jer. 30:10) Therefore fear thou not, O my servant Jacob, saith the Lord; neither be dismayed, O Israel: for, lo, I will save you from afar, and your seed from the land of their captivity; and Jacob shall return, and shall be in rest, and be quiet, and none shall make him afraid.

There is another verse, (Joel 3:1) Then afterward I will pour out my spirit upon all mankind. Your sons and daughters shall prophesy, your old men shall dream dreams, your young men shall see visions;

One might think upon observing the world that the actions people take are of their own choice, while the thoughts and musings that come to them prove that everything comes from God.

It is in these chapters of the Torah that God shows us that all actions come from God, while thoughts are subject to free will. It is about the actions a person takes as a matter of choice that the Talmud says "Everything is in the hands of heaven." Performance of the commandments or transgressions are at the hand of God. It is just that sometimes responsibility is attributed to the individual who performed the deed. As we find in the story of Judah and Tamar where he is quoted in the text saying, "She is more righteous than I." The Talmud says that a voice came out from heaven saying, "From me. These things came, in secret, from Me."

וישב יעקב, זש"ה [ירמי' ל', י] ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד. והי' אחרי כן אשפוך את רוחי כו'. זקניכם חלומות יחלמו ובחוריכם חזיונות יחזו [יואל ג', א], היינו כל מעשים הנעשים בעולם נראים למעשה בשר ודם אך מהרהור והמחשבה נראים שהם מעשה הש"י, ובאלו הפרשיות מלמד אותנו הש"י אשר המעשים הם מיד הש"י והמחשבות הם מצד האדם וכל המעשים שיעשה האדם דבר רשות על זה נאמר כי הכל בידי שמים. ומעשה המצות או היפך הם ביד הש"י ורק לפעמים יתלה אותם באדם, וכמו שמצינו על מעשה יהודה העיד הש"י צדקה ממני,

About the dreams of Joseph it was said they were but the residue of daydreams. And that, frankly, is what the tribes told Joseph after he described his dreams to them.

ועל החלומות של יוסף הצדיק נאמר שהם מהרהורא דיומא, כי באמת כן השיבו אותו השבטים כאשר סיפר להם החלום,

When Jacob had his dream he began learning it like Torah, delving into the depths of it to find the profound message for each of the tribes. They, his children, learned it like Torah, finding novelty and freshness in the teaching every time. For there is unfathomable profundity of Torah in that dream. So, when Joseph said, "I too dream precious dreams like those." they told him he was merely projecting his unspoken desires to rule over them.

כי יעקב אבינו ע"ה כאשר חלם לו החלום בהליכתו ללבן התחיל לעיין בו ולמד את עומק הנמצא בו לכל השבטים, והם למדו אותו ונתחדש להם בו בכל פעם ד"ת חדשים כי כמה עמקות ד"ת נמצא בהחלום הזה. וכאשר אמר להם

יוסף הצדיק כי גם לו חלמו חלומות כאלה יקרים, השיבו לו המלוך תמלוך עלינו

“How can you compare yourself to our father Jacob. He spends every minute of his day and night in awe and devotion to God. That’s why he has prophetic dreams at night. He’s connected to God even when asleep. You, Joseph, are no where near such a lofty level. All your dreams are merely projections of your daydreams; you daydream of dominion and glory, so you dream of it at night too. You have neither awe nor humility.”

כי איך תדמה לאבינו הלא אבינו הוא כל היום ביראה ודבוק בהש"י ולכך מראה לו הש"י חלומות אף בשינה כי גם אז הוא דבוק בהש"י, אבל אתה אינך במדריגה הזאת וכל חלומותיך המה מהרהורא דיומא שאתה רוצה בגדולה ובהתנשאות ולכך יחלים לך חלומות כאלה כי אין לך גדולה ממדות יראה וענוה,

Jacob’s spiritual path was woven of these two characteristics, of awe and humility. He was perpetually aware of God’s supervision; conscious of being in the Presence. Jacob’s humility was very pronounced, too. In his life he never felt superior to any creature. He personified the verse, (Eccl 3:19) For that which befalls the sons of men befalls beasts; the same thing befalls them: as the one dies, so dies the other; yea, they have all one breath; for a man is nothing above a beast: for all is vanity.

The Hebrew word *AYIN* - nothing suggests that in fact there is nothing between the man and the beast. It is only God who distinguishes among them, no human could prove the preeminence of man over beast.

ויעקב אבינו הי' תמיד עבודתו בזה, יראה היינו שהש"י משגיח על הכל כדכתיב ממכון שבתו השגיח ולא ינום, וענוה היינו שאינו מתגאה על שום ברי' כי מותר האדם מן הבהמה אין, לשון אין היינו אף שבאמת מצד הש"י יש חילוק אך מצד האדם אין לברר.

This is the meaning of the verse, Jacob dwelt in the country of his father’s sojourn. The Hebrew for sojourn uses the word *Magor* - suggesting awe and fear, while the Land of Canaan contains the word *Hachna'a* - suggesting humility.

וזה וישב יעקב בארץ מגורי אביו היינו יראה ובארץ כנען הוא ענוה,

Jacob wished to live in serenity. The type of serenity Jacob desired is acquired when someone frees himself from having to enter grey spiritual areas, actions with an unpredictable outcome. When someone tries to ensure that nothing they do will ever transgress the will of God it is that they are trying to live in serenity.

ובקש לישב בשלוה, זאת השלוה היינו, כי כשאדם מנהיג א"ע להסתלק מכל ספק ולשמור מכל מעשה רע אז הוא בשלוה,

So, God told Jacob that so long as he inhabits this earthly body it is impossible and undesirable to attempt to live so carefully and circumspectly, in awe and humility. Because God wants human action, because in this world we have to live in love; in actions whose outcome is not so predictable. That’s why it is only for the future that the prophet Jeremiah promises: Jacob shall return, and shall be in rest, and be quiet, and none shall make him afraid.

The Hebrew word *Shav* - Rest suggests pleasure, as in verse (Psalm 23:3) He restores my soul... Suggesting the pleasure which comes of serenity and Torah.

וע"ז אמר לו הש"י כי בעוד האדם בגוף אין באפשר להתנהג בכ"כ שמירה ויראה וענוה כי הש"י חפץ במעשים של האדם כי בעוה"ז צריך להתנהג באהבה, ומעשה שאינה מבוררת כ"כ, וע"ז נאמר לעתיד ושב יעקב. לשון נפשי ישוב בתענוג ממחשבות ד"ת ושקט,

Shall be in rest: suggests Shabbat, as in the verse (Isaiah 60:31) Strangers shall stand and feed your flocks, and foreigners shall be your plowmen and your vinedressers.

היינו מדרגת שבת ועמדו זרים ורעו צאנכם,

and be quiet: suggests peace of mind, without having to worry about conflict and change.

ושאנן היינו במחשבה מבלי לירא ממלחמות ומאורעות,

and none shall make him afraid: suggests that even in sleep he will be connected to God, he will not have to be afraid of being distanced or rejected by God.

ואין מחריד היינו אף בשינה יהי' דבוק בהש"י ולא ירא פן הוא ח"ו נסוג מהש"י,

This then was the contention of the tribes against Joseph. That he was attempting to conduct his life in the same manner as his parents, in awe and in humility. As it is written in the Midrash the facial appearance of Joseph resembled the appearance of his father. Precisely because he copied these two characteristics, awe and humility in order to walk in serenity. That's why the text tells us he was a *Ben Z'Kunim* - child of his old age. It's actually a reference to Isaac, Joseph's *Zaken* - Elder. Joseph was his grandfather's child, because his grandfather Isaac's chief characteristic was *Gevurah* - Fear. In his humility he resembled his father Jacob.

וזה הי' טענות השבטים על יוסף הצדיק, כי גם הוא הי' מתנהג א"ע במדות היראה וע"ז נאמר במדרש שהי' זיו איקונין דומה לו והיינו שהעמיק עצמו לב' מדות הללו יראה וענוה כדי שילך בטח, ולזה נאמר עליו כי בן זקונים הוא לו היינו כמו שיעקב אבינו התנהג עצמו במדת יצחק אבינו היינו יראה גם הוא התנהג עצמו בהמדה הזאת, ובענוה כמו אביו,

And because he was attempting to walk in that spiritual path, God walked with him in a similar vein, holding Joseph to particularly high standards, judging him down to a hair's breadth. Because even though these characteristics are good and noble they show a lack of faith in God's goodness. One has to have some trust in God's supervision of our individual deeds. For if we rely upon our own meticulousness and attention to detail we will never create something that lasts forever. Because, even though Joseph succeeded, with his self discipline, to create something great; For all the kings of the Kingdom of Israel who were descended from Joseph are called great, as we learn in the Midrash; Even great men wear sackcloth as we see from King Jehoram who wore sackcloth. Nevertheless it says about them that it will not be forever. Eternity is not their lot or portion. Eternity belongs to the Tribe of Judah alone. For though Joseph established, with his own saintly behavior, his dominion through the six thousand years, eternity is still not his. Something to last forever belongs to Judah.

וע"ז דקדוק עמו הש"י ג"כ עד כחוט השערה כי אף שהמדות הללו טובים, מ"מ צריך האדם לבטוח בה' ג"כ כי הנעשה מצד האדם אינו בנין עדי עד כי אף שיוסף פעל בשמירתו, מאד אשר ממנו יצאו כל מלכי ישראל הנקראים גדולים כדאיתא במדרש שק נהוג בבני אדם גדולים שהרי יהורם לבש שק, אך נאמר עליהם שק לא כל הימים, היינו כי בנין עדי עד אינו שייך לחלקם רק לחלק יהודה כי אף שעל כל הששת אלפים שנה פעל בצדקו שיעמוד בעולם. אך

בנין עדי עד זה שייך ליהודה.

Joseph never ceased complaining about it. Why is it that everything Judah does is agreed to by God, succeeds at God command, while with me, Joseph, God is particular and exacting to a hair's breadth?

ויוסף הצדיק הי' תמיד בתרעומות מדוע כל מעשה יהודה אחי אשר עושה ה' מצליח בידו, ועמי הקב"ה מדקדק עד השערה

So, God showed him through the metaphor of the dream of baker and butler, Pharaoh's two ministers how he was mistaken. Every king has a chief baker and a chief butler. And it was only right that the butler not be punished if a fly was found in the king's goblet. Who can protect against a fly dropping of its own accord into the goblet? The fly is a living thing with a life and volition of its own, no one can ever be sure they have prevented a fly flying into the wine. Perhaps the fly arrived in the moment after he put the goblet into Pharaoh's hand?

והראה לו הש"י דוגמא במעשה דשר המשקים והאופים היינו לכל מלך יש שני שרים שר המשקה ושר האופה ובאמת לשר המשקה מהראוי לבל להעניש אותו אם ימצא זבוב בכוסו כי מה הי' יכול לעשות כי הזבוב היא בעל חי ואי אפשר להשמר ממנה פן בעת נתנו הכוס על כף המלך אז פרחת לתוך הכוס,

But the chief baker. Not so. If there is a stone in the bread then he has no one to blame but himself. Stones dont make their own way into the flour. The baker should have been more careful,

אבל שר האופים, לאשר בפת הנמצא בה צרור הלא עליו האשם כי הצרור אינו בע"ח ויוכל להשמר מזה,

So, God showed Joseph that he is the chief baker of God, because placed him that position, in clarity and purity to oppose Esau. So that Esau never be able to point and say that there is no one on Jacobs's sid who is pure and unsullied. As it is written. Jacob's house is like fire, Joseph's house is like flame and Esau's is like straw. God gave Joseph the strength to overcome any temptation and blandishments of his desires. Therefore if there was any fault in him it was his own fault. He had no one to blame. It was only out of God's love for him that he placed a substitute in place of Joseph, as it is written (Isaiah 43:4) And I put a man in your place. This is how God Joseph to understand the matter.

לזאת הראה לו הש"י כי יוסף הוא נגד שר האופים כי אותו העמיד הש"י על מקום בהיר ונקי נגד עשו בכדי שלא יהי' לעשו שום מקום טענה העמיד את יוסף נגדו מנוקה מכל כמ"ש ובית יוסף להבה ונתן בו כח כדי שיוכל להתגבר על כל תאותו ולכן אם נמצא בו איזה דבר מחוץ, לפשע יחשב לו אך מאהבת הש"י ליוסף נתן אדם תחתיתו ונהרג שר האופים כמ"ש ואתן אדם תחתך, ומזה הבין הדבר,

Judah corresponds to the Chief butler. King David was known as the Royal Jester. Whenever there were libations of wine it was King David's psalms that were sung.

ויהודה הוא נגד שר המשקה כי דהע"ה נקרא בדחנא דמלכא ועל ניסך היין נשמעין שירי דוד,

Frankly, in the story of Judah and Tamar as with all the stories concerning the Tribe of Judah, God gave them such powerful desires it was utterly impossible for them to escape the act. As the Midrash tell us at the story of Tamar, that the angel of lust came down and forced Judah to commit the act. So he was not to blame, he was not responsible for the action or the decision to

act. That's what it is to be the Royal Jester. It means to allow oneself to be vanquished by God. As David said, (Psalms 51:6) In order that You be proven righteous in Your words.

About which the Talmud says, (Sanhedrin 107a) King David said to God, "To whom is it more fitting to look righteous, the master or the slave?"

ובאמת ליהודה במעשה דתמר וכן בכל המעשים משבט יהודה הדומין לזה נתן בהם הש"י כח התאוה כ"כ עד שלא הי' באפשרותם להתגבר וכמו שמבואר שמלאך הממונה על התאוה הכריחו, ולכן לא עליו האשם במה שלא הי' יכול להתגבר על יצרו וזה פירוש בדחנא דמלכא היינו שמניח את עצמו להנצח מהש"י כמו שאמר דוד המלך [סנהדרין ק"ז]. ע"ה למען תצדק בדבריך למי נאה שיוצדק אני או אתה

This is the meaning of the verse (Isaiah 11:13) Ephraim will not envy Judah, nor will Judah besiege Ephraim.

The fact is that these two tribes are constantly at odds with one another. Because the Life Force rooted in Ephraim by God makes him go straight to the point of law relevant to every act, without deviating from it. And therefore, when the Torah warns the Jewish people not to stray from the path of the Torah, it uses the warning (Amos 5:6) 'Seek God and live, lest like a fire sweep the House of Joseph...' So it's a warning to Israel to be careful that the House of Joseph not be provoked into opposition.

וזה שנאמר [ישעיה י"א י"ג] אפרים לא יקנא את יהודה ויהודה לא יצור את אפרים, כי באמת אלו השני שבטים הם תמיד מתנגדים לזה לזה, כי ענין החיים שנתן הקב"ה בשבט אפרים הוא להבינו תמיד בכל דבר מעשה על הדין וההלכה מבלי לזוז ממנו ולכן כשהכתוב מזהיר את ישראל לבלתי יחטאו מטרת התורה אז יאמר [עמוס ה'ו'] פן תצלה כאש בית יוסף היינו שתראו כי לא יהי' מתנגד למעשיכם,

Now the life force of Judah consists of constantly looking towards God, and to find in every act a deeper meaning, and not to focus so much on how the law is shaped, but in looking to God in every act. Judah asks to be shown the deeper truth because it is possible that even though the Torah law makes a rule, it is only so because the plaintiffs argue a certain way, while it isn't really truly true. Perhaps one of the plaintiffs is lying, as we find in the Talmud (Nedarim 25a), in the story of the canes belonging to Rava. (There was a man who lent money to his friend. The matter came before Rava, who said to the borrower 'Pay back your loan.' He replied, 'I paid him.' Rava said, 'If so, then take an oath that you paid your debt.' The man went and brought a walking cane, and put the money inside the cane. Leaning on the cane he walked into the courtroom to take his oath. He said to the lender, 'Here, hold my stick a moment.' They brought him a Sefer Torah upon which he swore that all monies he had borrowed were paid back into the hands of the lender. Now, the lender became so angry upon hearing the false oath that he broke the cane in his hands and all the money spilled on the floor, and it was found that the man had sworn truly after all.) And so it is with all things.

ושורש החיים של יהודה הוא להביט תמיד להש"י בכל דבר מעשה אע"פ שרואה האיך הדין נוטה עכ"ז מביט להש"י שיראה לו עומק האמת בהדבר כי יוכל להיות אף שהדין אמת הוא לפי טענות בעלי דינים אך אינו לאמיתו כי פן יטעון אחד טענה שקרית כמו שמצינו [נדרים כ"ה]. בקני' דרבא, [דההוא גברא דהוה מסיק בחבריה זווי, אתא לקמיה דרבא, א"ל ללוה: זיל פרע לי, א"ל: פרעתך, א"ל רבא: א"כ, זיל אישתבע ליה דפרעתיה. אזל ואייתי קניא ויהיב זווי בגויה, והוה מסתמיך ואזיל ואתי עליה לבי דינא. אמר ליה למלוה: נקוט האי קניא בידך, נסב ס"ת ואישתבע דפרעיה כל מה דהוה ליה בידיה. ההוא מלוה רגז ותברה לההוא קניא, ואישתפך הנהו זווי לארעא, ואישתכח דקושטא אישתבע. וכמו כן נמצא בכל ענינים,

And this is the source of the life force in the Tribe of Judah, to look always to God in everything and not to act out of habit or conditioning. So that even though he may have acted a certain way yesterday, nevertheless today he doesn't want to rely on himself but asks for fresh enlightenment to know the will of God.

וזאת הוא שורש החיים של יהודה להביט לה' בכל דבר ולא להתנהג ע"פ מצות אנשים מלומדה אף שעשה אתמול מעשה כזו מ"מ היום אינו רוצה לסמוך על עצמו רק שהש"י יאיר לו מחדש רצונו ית'

And this sort of behavior will mean that from time to time, he has to act against the law because it is a time to do for God (Psalm 119:126, Berachoth 54a). And so, therefore, these two tribes are constantly in an adversarial relationship. And in the future, it is written, Ephraim will not envy Judah and Judah will not oppress Ephraim. But Ephraim will no longer complain against Judah for occasionally working outside the boundary of the halacha, and will not be pained by it, because God will show Ephraim how Judah's *Kavanah* - Intent was always for the sake of heaven, and not for his own profit or pleasure. And so there will be peace among them.

וענין הזה יחייב לפעמים לעשות מעשה נגד ההלכה כי עת לעשות לה' כו' [תהלים קי"ט קכ"ו, עיין ברכות נ"ד]. ולזה אלו השני שבטים מתנגדים זה לזה, ולעתיד נאמר אפרים לא יקנא כו' ויהודה לא יצור כו', היינו שלאפרים לא יהי' טענה על יהודה במה שיוצא חוץ להלכה ולא יצר לו מזה כי יראה הש"י לאפרים את כוונת יהודה שהוא מכוון לש"ש ולא להנאת עצמו וממילא יהי' שלום ביניהם:

Jacob dwelled in the land of his father's sojourn, in the land of Canaan.

In this chapter we begin the *birurin* – the sorting among the Jewish people themselves. For until now, there was Abraham who is rooted in the characteristic of *Ahava* – Love (i.e. *Chesed*), meaning that he sorted all the different kinds of love in the world and purified his own love so that it was not a love for anything in the world but for God's desire.

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען, הנה בזאת הסדרה התחיל לברר הברורין שבין ישראל, דהנה אאע"ה הי' שורשו מדות אהבה היינו שהי' מברר על אהבות שבעולם שלא יאהב שום דבר עוה"ז זולת רצון הש"י,

Isaac was born purified in this characteristic, because he was born of Abraham only after Abraham had already sorted through all the different kinds of love. Isaac's characteristic was to sort through all the different sorts of *Yirah* – Fear (i.e. *Gevurah*) and to purify and to make sure that he has only a true fear of God alone.

ויצחק הי' מברר בזאת המדה כי הוא נולד מא"א, אחר כל הברורים שברר א"ע, ומדתו הי' רק לברר מדות היראה היינו לברר כל היראות שלא יראה משום גוון רק מה' לבדו,

With Jacob, these two characteristics were already well-defined. His whole business, was the characteristic of *Tifferet* -Glory, which is the center column and whose purpose is to put both fear and love in their proper place. Now in the lifetime of Abraham, the true preciousness of the Jewish nation was never revealed and similarly in Isaac's lifetime. And so their lifetimes were spent forging the distinctions between themselves and the nations of the world.

ואצל יעקב אבינו הי' אלו השנים מבוררים הטיב, אך כל עסקיו הי' מדות תפארת היינו בריח התכון לסדר היראה למקומה ובעונתה וכן האהבה, והנה בימי אאע"ה לא יצא מפורש עומק יקרת אומה ישראלית וכן בימי יצחק ולכן הי' צריכין להתברר ממדות האומות ולהפריש עצמם מכחם,

Jacob was different. He had the twelve righteous tribes, a matchless group without any desire to stray from God's will. So Jacob's business was *birurin* - to sort them to discover the order of precedence – who is first, and who is last. This process was as challenging for Jacob as the processes of his parents were to them. He thought that Joseph is the chosen, and Joseph thought so too. And these are the very fine distinctions among the Jewish people, as we shall explain.

משא"כ יעקב אבינו ע"ה שהי' לו י"ב שבטי ישורן שכלם מתאימות ואין בהם שום נטוי' מרצון הש"י רק עסקיו הי' בהם עצמם לברר איזה מהם מוקדם ואיזה מהם מאוחר והנה גם מזה סבל יעקב אבינו, כי הי' סבור שיוסף הוא המובחר וגם יוסף סבור כן ואלו הם ברורין דקין בין ישראל עצמם כמו שיתבאר:

And Judah said, "What profit is there, in killing our brother?"

We learn in the Talmud (Sanhedrin 6b), 'Whoever blesses Judah is considered a profiteer/arbitrator.' What this means is as follows: The Talmud says (Nedarim 32b) In the moment when the Evil Desire is in charge there is nobody who can recall the Good Desire.

Because when God is testing a person, he makes him forget the enormity of the prohibition he is about to transgress, and in which God is testing him. And this is what happened here with the tribes, when they wanted to kill Joseph. It completely escaped them, what a horrible transgression they were committing. It was only by using a trick far removed from the Torah way that they were saved from the horrible crime they were about to commit. Because Judah was very wise in the ways of the world, he had developed a trick of testing his own reality. He said, 'What profit is there if we kill our brother?' Meaning, although we are agreed that Joseph should be killed, still what profit or pleasure will there be in it, will our father love us more if Joseph is gone?

ויאמר יהודה מה בצע כו', איתא בגמ' [סנהדרין ו:] כל המברך את יהודה נקרא בוצע, הענין בזה דהנה איתא בגמ' [נדרים ל"ב:] בשעתא דיצר הרע לית מאן דמדכר ליצר טוב, והוא כשהש"י חפץ לנסות את האדם אז משכח ממנו כל חומר האיסור מהדבר שרוצה לנסותו בו, וזה ג"כ הי' ענין השבטים כאשר רצו להרגו אז נעלם מהם כל האיסור ורק בעצות זולת ד"ת ניצל מידם וגם הם ניצולו מעון, כי יהודה הי' חכם גדול בחכמות עוה"ז ע"כ זמם עצה ואמר מה בצע פי' אף שהי' נראה לו שמצד הדין מותר להרגו כמו שיתבאר אך מה הנאה יגיע לנו מזה, וכי בשביל זה יאהבנו אבינו ביותר,

Now, immediately, when they agreed among them not to kill Joseph, they were struck with horror at the enormity of the crime they had been about to commit, and how forbidden it was at law to sentence Joseph to death.

ומיד כשהוסכם ביניהם שלא יהרגו אותו ראו חומר האיסור שאסור להרגו מצד הדין ג"כ,

Now, using this trick of taking a reality check in order for a person to protect himself from doing something wrong is forbidden. It is only permitted in very extremely trying times when there is no other recourse. For when a person is supposed to shun evil because it is forbidden, he is not

allowed to shun evil because of some reality check that he is taking, only because it is God's commandment. This is the meaning of the phrase in the Talmud, "whoever blesses Judah" meaning that he favors this trick and he tries to do what Judah did. He is considered a profiteer. Because Judah also only did this in exceptionally trying circumstances.

וזאת העצה שע"פ חכמת עולה"ז אסור לאדם שיגן עמה בעדו בכל עת רק בעת הנסיון שאין עצה אחרת, אבל לפרוש מאיסור בעת שזוכר שהדבר אסור. אסור לו לפרוש א"ע ע"פ עצה כזאת רק מחמת פקידתו ית'. וזה פי' הגמ' כל המברך את יהודה היינו שישר הדבר בעיניו לעשות תמיד כן נקרא בוצע כי יהודה ג"כ לא לקח לו עצה הזאת בלתי בשעת הנסיון:

'Let us go and sell him to the Ishmaelites.'

The tribes judged Joseph at the outset as having committed a capital offense so they sentenced him to death, because he brought an evil report about them to their father. And this sin of Joseph's was considered by them to be a cardinal sin, touching the very root of his life, God forbid, because he was attempting to make a split between them and their father. In their eyes, this was considered like making a split in the unity of God and the Shechina, community of Israel. Because Jacob, at that time, was the Tzaddik of Yesod, the foundation of the world upon whom the World depended. He was in God's place in this world, and they – the tribes- were all of them Israel.

לכו ונמכרנו לישמעאלים, להיות כי השבטים דנו אותו תחילה למיתה מחמת שהביא את דבתם רעה אל אביהם והחטא הזה הי' נחשב בעיניהם לחטא בשורש חייו חלילה כי הי' מפריד בינם לבין אביהם והי' נראה בעינם כמפריד היחוד של הקב"ה עם כנסת ישראל, כי יעקב הי' אז הצדיק יסוד עולם שהעולם נשען עליו, והי' במקום הש"י בעוה"ז והם הי' כל ישראל,

Because they were all included within the word *Echad* - One, in the Sh'ma Yisrael, since the letter *Aleph* the first letter of the word *Echad* - One in this sentence corresponds to Jacob. The *Chet* (second letter of the word *Echad* - One) corresponds to the eight sons of the chief wives, and the *Daled* (third letter) corresponds to the four sons of the handmaidens.

כי בתיבת אחד שבשמע ישראל היו כלם נכללים, כי א' הוא נגד יעקב, והח' נגד ח' בני הגבירות, וד' נגד ד' בני השפחות,

And from what they understood, Joseph was trying to split them. It was only Judah in his wisdom, who said that the law is not clear, or perhaps Joseph is even right, and we are wrong. That's why he advised them to sell Joseph, the logic being "let us not do anything with our hands, but let God continue the process of *birurin*, sorting and if Joseph is good in the source of his life-force, then God will surely bring him out of Egypt unscathed and without sin, and nothing will be lost."

וכפי דעתם הי' רצונו להפריד היחוד הלזה, רק יהודה אמר בחכמתו שאין המשפט מבורר כך כי אולי הוא טוב ורק אנו טועין בו, ע"כ יעץ אותם שימכרו אותו, היינו שאנו לא נעשה לו בידינו שום דבר רק הש"י יברר אותו ואם היא טוב בשורשו אז בוודאי גם ממצרים יצילו ה' מכל חטא ולא ידה ממנו נדח,

And that is why, after that, God indeed sorted through Joseph and tested and assayed him in the story of the wife of Potiphar. Because the covenant of the flesh corresponds to the covenant of the tongue, and when he was found to be whole in this aspect, it was discovered that he had proved his wholeness in the other aspect, and so their suspicion that he had spoken evil about them was proved to have been wrong as well.

וע"כ ברר אותו הש"י וצרף אותו ע"י מעשה דאשת פוטיפר כי ברית המילה מכוון כנגד ברית הלשון וכאשר נמצא מבורר בזה, ברר א"ע על מה שחשדו אותו בענין לשון הרע ג"כ שהוא נקי:

Judah went down from among his brothers.

The reason Judah went to get married at this time in particular is as follows. When he saw Jacob refusing to be comforted after the loss of Joseph, and after it was he, Judah who upon whom the lottery fell to carry the bloodied cloak of Joseph to his father, he was very broken and depressed. He thought to himself, God forbid, that his hope of salvation was gone and so he went to get married, saying to himself, perhaps the children I bear will be better than I and from them something permanent may be built.

וירד יהודה מאת אחיו, טעם הענין למה הלך יהודה לישא אשה בזה הזמן, מפני שראה כי יעקב מיאן להתנחם וביעץ כי עליו נפל הגורל לשאת הכתונת לאביו ונפל דעתו מאד מזה, וחשב כי ח"ו אפס תקוה ממנו והלך לישא אשה שאמר אפשר שיהי' לי בנים טובים אשר מהם יצמח בנין עדי עד,

So, God showed him clearly that if, as he believed, someone truly is, God forbid, beyond salvation, without any Life Force at the source, then even if he bears a hundred children they wont have anymore Life Force than he did. For with God, the conduit through which the Life Force flows, that conduit also has to be alive. Therefore, if it is as you think, then your offspring will have nothing but a temporary life.

ואח"כ הבין לו הקב"ה, אם ח"ו באמת אשר אתה חושב שאין לך תקוה ואין לך חיים בשורש, א"כ אף אם תוליד מאה הלא לא יוכלו להיות בחיים יותר ממך, כי אצל הש"י הצינור ששולח על ידה החיים גם הצינור צריך להיות של החיים, וא"כ כאשר בדעתך, לא יהי' רק חיי שעה אף כל תולדותיך.

It wasn't until he realized this that his son, Shela, was born. He named him Shela, meaning, A Mistake, because he had been mistaken in the matter. That's why his first two children did not have the Life Force, while Shela did continue living.

ולכן כאשר בא על ברר הדבר נולד לו שלה, וקרא שמו שלה היינו טעות שטעה בדבר ולכן בנים הראשונים לא הי' להם חיים ושלה נשאר בחיים:

And Er, Judah's firstborn was evil in God's eyes.

Rashi (ibid.) explains that Er feared ruining his wife's beauty through pregnancy, and so refrained from making her pregnant. Now, Er's sin sprang, as has been explained, from Jacob's desire to live in serenity, i.e. he wanted to protect himself from entering any areas of doubt. But this is not God's will in this world. That's why God showed him, "Watch and see the offspring of your loins who will also try protecting himself with the *Kavana* - Intention to avoid a situation that may lead to a loss. The only difference being that his is a loss of something physical. Now observe and take note how important this matter is."

ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה', פי' רש"י שהי' מתירא שמא תתעבר ותכחיש יפיה, עניין חטא ער נצמח כמו שנתבאר בקש יעקב לישב בשלוה היינו להשמר מכל מעשה לבל יכנוס בשום ספק, והנה זאת אין רצון הש"י בעוה"ז, לכן הראה לו הש"י ראה מי שיוצא מיוצאי חלצין שהוא ג"כ ישתמר ממעשה בכונה שלא יבא לידי הפסד רק שהוא בענינים גופנים וראה והבין ערך דבר בזה,

The truth is that Jacob had the same fault, it was only that in him it concerned his worship of God; a desire to avoid any sort of loss of beauty in his worship. But when a fault like this takes root and develops to become a characteristic it becomes an explicit sin. And so it was with all the the 'thoughts' of the patriarchs. To them it was a very small matter indeed, but afterwards, when God does *Birurin* - Assaying, God may sometimes create something from the thought, a soul or an individual who will act it out to the full potential. And thus, the *Birurin* - Assaying may develop into whatever develops.

כי אצל יעקב הי' נמצא ג"כ חסרון הזה רק חסרונו הי' בעבודת הש"י שהי' משמר עצמו מבלי להכחיש יופי עבודתו, וכאשר יסתעף זה עד הגוף אז הוא חטא מפורש וכן הוא בכל מחשבות האבות שאצלם הי' קטן מאד ואח"כ כאשר יברר הקב"ה ויברא ממחשבה כזאת נפש מיוחדת יתברר מה שיתברר,

The sin of Onan was this. As we learn in the Mishna (Avot 2:1) Rebbe say: What is the proper way a person should choose for himself? Anything that brings glory to the actor, as well as glory from the man.

Glory to the actor, means that the act a person does finds favor in the eyes of all observers.

והנה חטא ער ואונן הי' כפי המבואר במשנה [אבות ב' א'] רבי אומר איזה דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהוא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם, תפארת לעושי' היינו שהמעשה שהאדם עושה תשא חן בעיני בני אדם,

Glory from the man, means that the deed is a good one, down to the deepest depths of the Life Force of the person doing it, fitting to the shape of his manhood. (Because the Hebrew word, *Adam* - Man suggests a much higher level of awareness than simply *Ish* - Person. appendix) And every person has to look at what he does and make sure that both these criteria are met. Now, should a person encounter a situation where it is impossible to fulfil both of these criteria, then we find ourselves in the argument between the Schools of Shamai and Hillel. (Ketubot 16b)

ותפארת לו מן האדם היינו שיהי' טוב בעומק במעמקי חיים שלו היינו צורת אדם [כי אדם הוא במעלה גדולה יותר מאיש כמבואר בזה"ק תזריע מ"ח. תשלום] וצריך האדם להביט לכל מעשיו שיהיו מבוררים עפ"י שני אופנים הללו, ואם יאירע לפני אדם מעשה שלא תשא את שני הברורים האלה, בזה היא מחלוקת ב"ש וב"ה במס' כתובות [ט"ז]:

We learned in the Mishna; How does one dance before the bride? Shamai says: The way she is. Because, according to their theories the main thing is, Glory to the actor. For when he praises the

bride for being beautiful (and she isn't) he will lose stature in the eyes of other people for saying something that was not 100% true. And the Torah commands us to distance oneself from untruths.

Hillel says: The bride is beautiful and gracious. For although there is nothing glorious to the actor to be had from untruthfully praising the bride, nevertheless, one doesn't have to pay any attention to it. Because it is Glory from the man.

דתנן רבנן כיצד מרקדין לפני הכלה בש"א כלה כמות שהיא והוא שלפי סברתם העיקר הוא תפארת לעושי' שאם יאמר כלה נאה וחסודה לא יהי' התפארת לעיני בני אדם משום מדבר שקר תרחק, ובה"א כלה נאה וחסודה היינו אף שאין בזה תפארת לעושי', מ"מ אין צריך להשגיח ע"ז מפני שהוא תפארת לו מן האדם

Because the whole man forces him to make that decision, as we explained there. (It is written Proverbs 3, To find favor and agreement in the eyes of God - and only afterwards - in the eyes of man. appendix) When someone buys an article in the marketplace should we praise it to him or should we criticize it for him?

היינו, שכל האדם יכריחו לזה כמו שביארנו שמה: [כמו שכתב (משלי ג') ומצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואח"כ בעיני האדם. תשלום] מי שלקח מקח רע מן השוק ישבחנה בעינו או יגננה בעיניו,

Now, Er was most interested in, Glory from the Man. For this is a well known fact, there can be no birth or creativity unless there is also some concealment and forgetfulness with it. Just as the seed that is planted cannot germinate until it is swallowed by the soul and begins to rot, so, likewise, the drop of Life Force which flows from the mind cannot come to fruition until it condenses and materializes in the sperm of man. For in the moment the *Da'at* - Knowing of the man is disconnected and forgotten.

והנה ער השגיח עיקר על תפארת לו מן האדם כי זאת ידוע, כי כל הולדה לא תבוא רק ע"י הסתרה ושכחה, כמו שהגרעין הנזרע לא יצמיח בלתי אם יכלה בעפר וירקב, וכן הטיפה חיים שיורד מהמוח לא יוכל לבוא לידי הולדה עד שיתעבה ויתגשם בזרע אנשים, כי בזה הרגע נפסק ונשכח דעת האדם.

And if a person were to remain constantly in his *Da'at* - Knowing before God he would not be able to reach the concealment and forgetting from which birth and creation follow. And so it was with Er, because he was always in the state of Glory from the man, meaning he was always standing in total awareness of God, in crystal clarity, knowing what God wants of him every moment, and he didn't want ever to interfere with this state of awareness. That's the meaning of the explanation that he didn't want to destroy her beauty, Tifferet Israel.

ובאם היה האדם עומד תמיד בדעתו נגד בוראו לא הי' יכול לבוא לידי הסתר ושכחה הזאת שיבא ממנה הולדה, ולכן ער ביעץ שהשגיח רק על תפארת לו מן האדם והיינו שהי' לו שכל בהיר תמיד והי' עומד נוכח הש"י ע"כ לא רצה להכחיש זאת, וזה פי' שלא תכחיש פי' היינו שלא להכחיש תפארת ישראל,

Onan took the second path, for his actions came about because he saw that his father's *Kavana* - Intention in arranging the Levirate marriage was only for him to 'raise-seed' i.e. preserve the name of his dead brother. He didn't like that at all, for this would do nothing to establish him. It would only benefit his dead brother, not him, and he complained very strongly against it.

ואונן לקח לו דרך השני כי מעשיו היו לפי שראה כוונת אביו שרק יקרא הזרע ע"ש אחיו ע"כ הרע בעיניו שלא יתכן

א"ע רק את נפש אחיו והי' לו תרעומות,

And we find this characteristic, even with the greatest and most saintly Tzadikim, and Onan's deeds are known as, Glory to the Actor. And thus it was that in the fixing of their souls required their reincarnation in the twin brother Peretz and Zerach. Peretz is the soul of Er, because Peretz is an expression of power and breakthrough. Because his was the characteristic of Glory from the man, even if it meant that in people's eyes there was no glory in it for him at all, he paid no attention but did what he must.

וזאת הענין נמצא גם בצדיקים גדולים ומעשה אונן נקרא תפארת לעושי', ע"כ הי' תיקון לנשמתם שנולדו אח"כ פרץ וזרח, פרץ הי' נשמת ער כי פרץ הוא לשון תקופות היינו תפארת לו מן האדם היינו אף שהוא הפך מתפארת נגד בני אדם לא ישגיח על זה.

Zerach, on the other hand, is the soul of Onan, and his name (*Zerach* - Shining) suggests that he is glorious in the eyes of other people. And it is concerning these two facts that the Talmud (Makot 23B) interpreting the phrase Judah spoke when it became apparent that the Tamar his daughter-in-law was pregnant with his child. He said: She is more righteous than me. (lit. she is righteous from me) The Talmud says that a voice went out from heaven saying: From Me! These things all happened from Me; My concealed decree. Meaning that although Er and Onan were not worthy in God's eyes, these two who were born of those same souls were indeed worthy. For although history shows that Peretz's descendents did things contrary to the Halacha, as one finds when reading the history of the House of King David, nevertheless, God bears witness that it is a result if his imperative (Psalms 119:126) To do things because It is a time to do for God, they have overturned your Torah - (because it is a time to do for God.)

וזרח הוא נשמת אונן, כי שמו מוכיח עליו שהוא תפארת נגד בני אדם. ועל אלו השנים [מכות כ"ג:] אמר הש"י צדקה ממני. ממני יצאו הדברים כבושים, היינו אף שער ואונן לא היו ראויים בעיניו, אבל אלו השנים שהיו נשמותיהם ישרו לו, כי אף שנראה שפרץ עושה נגד ההלכה כמו שמצינו במלכות בית דוד, על זה מעיד הש"י שהוא מפני [תהילים קי"ט קב"ו] עת לעשות לה',

And although it may appear, on the surface, that Er's sin is worse than Onan's sin, nevertheless, his soul was the greater soul, in the deepest depths than Onan's soul, for it is from him that the line of King David is born.

ואף שעל המעשה הי' נראה שחטא ער הי' גדול מחטא של אונן מכל מקום נשמתו הי' גדולה בעומק מנשמת אונן כי ממנו נולד מלכות ב"ד,

For all the elements in the building of King David's line are all directed by God through similar architecture. Even though at the time they seem to be like sins. For Judah thought she was a prostitute, her face was covered, meaning that it was all a secret hidden by God, as is explained in the Talmud. (Sotah 10b) From Me! These things all happened from Me; My concealed decree. means that that it is a subdued secret, for it is hidden even from the prophets, how God builds the Kingdom of the House of David.

כי כל הבנינים של מלוכת בית דוד מנהיג הקב"ה ע"י בנינים כאלה אף שבשעת מעשה הי' נראה לו שחטא, כי יהודה חשבה לזונה כי כסתה פניה, היינו שהדבר הי' בסוד מהש"י וכמו שמבואר בגמרא (סוטה י:), ממני יצאו הדברים כבושים היינו בסוד כבוש שנעלם אף מנביאים הבנין של מלכות בית דוד.

Published Weekly by *Yeshiva Ateret Tzvi* - The Open Yeshiva - Chicago, Illinois
